

kussioner om Ordlyden af de paagældende Paragraffer i Pagten om Folkenes Forbund, men det kom ikke saa meget an paa Ordlyden, det kom mere an paa Udviklingen. Deri kan jeg til en vis Grad give det ærede Medlem Ret, men ogsaa kun til en vis Grad. For os kommer det i een Henseende i meget høj Grad an paa Ordene i de paagældende Paragraffer. Indholdet af disse Paragraffer vil nemlig, i det Øjeblik Danmark indtræder i Folkenes Forbund, hvis vi tager Beslutning derom, være bindende, det vil være forpligtende for Danmark, og derfor er det af megen Betydning for os at være klare over, hvad det er, vi forpligter og binder os til i den kommende Tid. Derimod kan jeg selvfølgelig være fuldt enig med det ærede Medlem om, at det afgørende for hele vor Stilling i øvrigt er Spørgsmaalet om, hvorledes Udviklingen mellem Staterne vil blive, men hvad enten Udviklingen bliver af den ene eller den anden Karakter, er jeg ganske vist af den Opfattelse, at det ikke forbedrer Danmarks Stilling at gøre Forsøg paa at opretholde et Militærvæsen af lignende Styrke som det nuværende eller endog at udvikle det stærkere. Gaar Udviklingen i en uheldig Retning, glider vi tilbage til den tidligere Tilstand, kommer man i de store Stater atter ind i den stærkest mulige Rustningspolitik, vil alt, hvad der kan skabes af Militærvæsen i Danmark, være svagt og betydningsløst derved, og paa dettes Styrke vil Danmarks Fremtid ikke paa nogen Maade kunne bygges. Hvis Forholdet derimod bliver dette, at vi kommer over i en international Retsorganisation, der skaber Betingelser for bedre og lysere Tider for Menneskeheden efter den Ødelæggelsesperiode, vi nu har gennemgaaet, da vil Vilkaarene være mangefold gunstigere for Danmark, da vil Danmark ikke have Brug for Militærvæsen udover det Grænsepoliti, det Ordenspoliti, som vil være fornødent til at opfylde de almindelige Bestemmelser, som følger af gældende Neutralitetsregler, og som kan udledes af Bestemmelser ogsaa i Pagten om Folkenes Forbund. Vor Interesse ligger i enhver Henseende i, at Udviklingen bliver af den sidste Karakter, og nu er der vel mellem alle, som har arbejdet paa Spørgsmaalet om Folkenes Forbund, een Ting, de i første Række er enige om, og det er, at hvis den store Indskrænkning af Rustningerne, som er Forbundets Formaal, lykkes, da har Forbundets Udvikling Betingelser for at lyk-

kes, men mislykkes den, brister hele det Forsøg, her gøres. Derfor er det alt afgørende, at denne Indskrænkning finder Sted, og det lille Bidrag, vi fra dansk Side kan give dertil, er dette, at vi som en af de mindre Stater, der ikke har været direkte berørt af denne Krigs Begivenheder, saa tidligt som muligt fører vor Udvikling frem i det Spor, som er angivet ved Forbundspagtens Krav til alle om Indskrænkning af det bestaaende Militærvæsen.

Dette er imidlertid Spørgsmaal vedrørende Fremtiden, som jeg kun har fremdraget her i Dag, fordi det ærede Medlem, der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti, saa stærkt var inde paa disse Spørgsmaal. Afgørende for det Lovforslag, som her foreligger, er disse Betragtninger og vor Stilling dertil paa ingen mulig Maade. Hvad enten man mener som det ærede Medlem eller som jeg med Hensyn til Fremtidens Udvikling, kan man slutte sig til dette Lovforslag; det foregriber ikke Fremtiden, det gør op med Fortiden, det løser et Spørgsmaal, som i tidligere Tid har voldt stor Skade for hele vor Udvikling her i Danmark, og jeg tror, det vil blive til Nytte og ikke til Skade, ogsaa for vore kommende Forhandlinger om vort Militærvæsen, at dette Spørgsmaal er fjernet, før vi kommer til at staa overfor Afgørelsen af den nye Ordning.

Maegaard: Jeg maa bestemt protestere mod den sidste Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister; den er ogsaa i afgjort Strid med, hvad han udtalte i sit første Foredrag. Ministeren siger nu, at vi løser her et Spørgsmaal, som tidligere har været stærkt omdebatteret og givet Anledning til stærk Splid. Nej, det er ikke det, Lovforslaget gør, men det rykker det Tidspunkt, hvor denne Løsning skulde fuldbyrdes, frem fra 1922 til 1920. Den højtærede Minister sagde ogsaa i sit første Foredrag, at der kun er Tale om en Ændring i Tidspunktet for Københavns Befæstnings Nedlæggelse. Jeg maa derfor protestere mod, at den højtærede Minister nu vil paastaa, at dette Forslag løser et gammelt Stridsspørgsmaal; det gør det ikke.

Jeg skal ikke i øvrigt komme ind paa Diskussionen mellem den højtærede Minister og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), men den højtærede Ministers Udtalelser giver mig dog paa nogle Punkter Anledning til enkelte Bemærkninger. Jeg fik af nogle af den højtærede Ministers Udtalelser det Indtryk,